

Proletarer i alle land, foren dere!

1. mai 2024: Styrk den antiimperialistiske kampen i den proletariske verdensrevolusjonens tjeneste!

Internasjonalt Kommunistisk Forbund (IKF) sender sine flammende, proletariske klassehilsener til verdens arbeidere og undertrykte folk og nasjoner i anledning 1. mai 2024. Mens imperialistene intensiverer sine angrep på massene og i stadig større grad orienterer seg mot å løse sine problemer med mer angrepskrig, kjemper folkene imot og gjør motstand, og får også til å gjennomføre motoffensiver. Med revolusjonær stolthet hilser vi ved denne store anledningen folkekrigene som i dag føres i Peru, India, Tyrkia og Filippinene under ledelse av kommunistiske partier, som representerer den mest avanserte formen for kamp mot imperialismen og er den proletariske verdensrevolusjonens skinnende lys. Vi hyller også kraftfullt den heroiske kampen til den nasjonale motstandsbevegelsen i Palestina, som tappert kjemper mot den brutale og folkemorderske aggresjonen fra den sionistiske israelske staten, som får støtte fra en stor del av imperialistene, hovedsakelig USA-imperialismen. Den er dermed et eksempel for alle undertrykte og utbyttede folk på at et lite land kan bekjempe en tilsynelatende overveldende fiende. Internasjonalt Kommunistisk Forbund oppfordrer de revolusjonære kreftene, på denne 1. mai, til å heve og utvikle kampen for å fullføre de store oppgavene i den revolusjonære kampen. 1. mai 2024, proletariatets internasjonale kampdag, må uttrykke kommunistenes enhet under marxismen-leninismen-maoismen i sin innsats for fullt ut å innta sin rolle som «*klassens mest fremskredne*» – kombinert med det faste målet om å styrke og videreutvikle konstruksjonen av proletariatets internasjonale organisasjon!

Imperialismens allmenne krise skjerper alle de grunnleggende motsigelsene i verden

1. mai 2024 finner sted i en kontekst av ytterligere intensivering av de grunnleggende motsigelsene i verden i dag, spesielt hovedmotsigelsen mellom de undertrykte folkene og nasjonene og imperialismen. Den stadig dypere allmenne krisen i imperialismen avslører i økende grad dens virkelige natur, som ikke har annet enn elendighet, utarming, død og forråtnelse å tilby folkets masser. Mens de fem rikeste menneskene i verden har doblet sin utplyndring siden 2020, har nesten fem milliarder mennesker blitt fattigere i samme periode. Økningen i imperialistiske kriger og konflikter, den enorme prisøkningen på mat og energi og den fortsatt galopperende arbeidsledigheten har ført til at antallet mennesker som tvinges ut i akutt sult, har steget med ytterligere 117 millioner i 2022 alene. Dette viser seg i sin mest konsentrerte form i India, med 70 % av den globale økningen i fattigdom og sult. Nylig viste imperialismen nok en gang sitt morderiske ansikt i Gaza, der mer enn 34 tusen mennesker er blitt drept og mer enn 1,2 millioner er tvunget inn i akutt sult allerede for 6 måneder. Markedskonsentrasjonen har nådd et historisk toppunkt, og i dag ser vi enda tydeligere hva «monopolets makt kombinert med statsmakt» betyr. I landbruksindustrien kontrollerer to monopolgrupper (Monsanto and Dupont) nå 40 prosent av det globale såkornmarkedet. Enda mer konsentrert er det i «Big Tech», der Meta, Alphabet og Amazon har delt opp 75 prosent av det globale markedet, etterfulgt av investeringsmonopoler som BlackRock, som i samarbeid med de imperialistiske statene kjøper opp hele landområder og regioner i de undertrykte landene.

Den revolusjonære situasjonen utvikles ujevnt i helle verden

I motsetning til den pessimistiske stemningen som herskerne i dette reaksjonære og folkefiendtlige utbyttings- og utplyndringssystemet og de som tviler på massenes destruerende og skapende kraft, forsøker å skape, har vi som kommunister i dag flere grunner til å se optimistisk på fremtiden. I samsvar med intensiveringen av det imperialistiske systemets strukturelle krise finner vi i alle deler av verden enorm motstand og store opptøyer mot imperialistenes og deres lakeiers stadig mer intensive aggresjon mot arbeiderklassen, bøndene, de fattige, de undertrykte folkene og de undertrykte nasjonene. Kapitalens allmenne krise i sitt imperialistiske stadium har utviklet seg selv til et nytt høydepunkt, og utbrudd og omveltninger av store proporsjoner ryster imperialistene verden over og får dem til å sette i gang enda mer aggressive angrep mot det internasjonale proletariatet og de undertrykte folkene og nasjonene. Imperialistene og deres lakeier er ikke engang i stand til å holde de skjerpene motsetningene i systemet på et «håndterlig» nivå. Dette systemet er så råttent og motsetningene har utviklet seg i en slik grad at perioden da de kunne oppnå resultater med «vanlige løsninger» i form av økt utbytting av arbeiderklassen og de undertrykte folkene og nasjonene, er over. De ønsker å overvinne krisen i det imperialistiske systemet ved å utvide de urettferdige krigene og omdanne de stadig

dypere motsetningene på akse og i tjeneste til sine egne interesser. De imperialistiske «kriseredningsprogrammene» er langt fra i stand til å representere en løsning på systemets krise, i stedet utdyper de de eksisterende motsetningene og fører til en ytterligere intensivering av den allmenne krisen.

I de undertrykte landene, stormsentrene for den proletariske verdensrevolusjonen, utdypes den byråkratiske kapitalismens krise ujevnt, noe som skaper politiske kriser av enorme proporsjoner i store deler av Afrika, Asia og Latin-Amerika. Store eksplosjoner og opptøyer av massekamper i Bangladesh, Senegal, Ecuador eller Colombia utviklet seg, så vel som bondebevegelser fortsetter å utvikle seg i en betydelig skala, som vi har sett i India, Mexico eller Brasil, noe som gjør forutsetningene for agrarrevolusjonen som en del av den nydemokratiske revolusjonen mer gunstige. Det beviser at overalt hvor bøndene er under proletarisk ledelse, blir deres rolle som hovedkraften i den nye demokratiske revolusjonen mot imperialismen, føydalismen og den byråkratiske kapitalismen tydelig. Nasjonale frigjøringsbevegelser som i Manipur, Irland, Kurdistan, bare for å nevne noen, utvikler seg til tross for harde angrep fra fienden og utvikler også motoffensiver og oppnår seire, slik som i Afghanistan mot USA-imperialismen, i Mali hovedsakelig mot fransk imperialisme, og nå med en ny fase i kampen for frigjøring av Palestina mot USA(og andre imperialister)-støttet sionistisk aggresjon.

Inflasjon og massive økninger i kostnadene for grunnleggende behov fører ikke bare til store kamper i de undertrykte landene, men intensiverer også arbeiderklassens og andre folkelige massers kamper i de imperialistiske landene, slik som de langvarige streikene i transportsektoren i Storbritannia og Tyskland eller det franske proletariatets imponerende opptøyer. I USA markerer året 2023 det største antallet store streiker på mer enn 20 år og de nylige studentopprørene i nord-amerikanske universiteter i forsvar for den palestinske saken og mot Biden regjeringens støtte til det sionistiske folkemordet. Ytterligere monopolisering av markedene, nedskjæringer i offentlige tjenester med samtidige rente- og energiprisøkninger vekker også i økende grad opp de småborgerlige mellomlagene, som – under riktig ledelse – representerer en viktig reserve- og alliansekraft for proletariatet. I tillegg har også bondebevegelsen i mange europeiske land, som fortsetter den dag i dag, ikke bare klart å slå tilbake enkelte angrep, men gjenspeiler også de herskende klassenes økende tap av innflytelse på de småborgerlige lagene av folket. Den omfattende forverringen av den allmenne krisen har akkumulert seg i en stadig dypere politisk krise, der herskerne i stadig mindre grad er i stand til å fortsette som før, og de undertrykte i stadig mindre grad er villige til å fortsette som før. Militarisering, fascistifisering og økt undertrykkelse er i ferd med å bli en vanlig tendens hos imperialistene, som forsøker å erstatte fundamentale fremskritt og grunnleggende demokratiske rettigheter som ytringsfrihet, med økende juridisk sensur og forbud mot folkelig protest. De forestillingene som de herskende klassene forbereder i år i en rekke valg (USA, EU,

India osv.), der de prøver å iføre seg en «demokratisk maske», vil til og med fordype deres politiske krise, og kommunistene og de revolusjonære kreftene må bruke denne anledningen til å gjennomføre kampanjer for aktiv valgboikott for å styrke og lede massene i deres spontane kamp mot undertrykking og utbytting. Vi ser tydelig at skjerpingen av alle de antagonistiske motsetningene i den objektive verdenssituasjonen drives framover hovedsakelig på grunn av hovedmotsigelsen i dag, motsigelsen mellom undertrykte folk og nasjoner og imperialismen, som skaper de viktigste betingelsene for utviklingen av revolusjoner, som er hovedtendensen i verden i dag.

De inter-imperialistiske motsigelsene slår på verdenskrigens trommer

Den allmenne krisen er særlig tydelig i den nedadgående tendensen til USA-imperialismen, hovedfienden til verdens folk, hvis status som verdensomspennende hegemonisk supermakt fortsetter å smuldre opp. Denne endringen i den internasjonale maktbalansen, som hovedsakelig har sine røtter i motsetningen til de undertrykte folkene og nasjonene, øker også de interimperialistiske motsetningene betydelig i den nåværende perioden og øker tendensen til større og mer direkte militære aggresjonskonflikter og gjenfordeling mellom imperialistene. Krigen i Ukraina, konfliktene i Taiwan og det sørlige Stillehavet så vel som i Midtøsten er klare forvarslere om imperialistenes tendens mot en ny verdenskrig, selv om denne ikke er nært forestående i øyeblikket. Den imperialistiske militariseringen og opprustningen har nådd et omfang som vi ikke har sett siden andre verdenskrig, og det er først og fremst USA-imperialismen som står bak, etterfulgt av det imperialistiske Russland og det sosialimperialistiske Kina. USA-imperialismen står i spissen for dette og forsøker, særlig ved hjelp av NATO, som de leder, og nye militærallianser, å tilpasse sine alliansestyrker tettere til sine egne strategiske interesser – for å omringe Russland ytterligere og for å demme opp for og omringe det konkurrerende sosialimperialistiske Kina. Sprengningen av Nord Stream 2 (i Østersjøen) eller sanksjonene mot «partnerstater» viser at selv enhver imperialistisk allianse bare er en allianse mellom rovdyr og konkurrenter. Igjen viser imperialistene sin råtne natur foran de undertrykte folkene og massene i verden, de vi lærer nok en gang at *«imperialistene aldri vil legge ned sine slakterkniver, at de aldri vil bli buddhaer, før sin undergang»*. (Formann Mao Zedong) Kommunistene må fordømme og avdekke den imperialistiske opprustningen og militariseringen som deres forberedelser til en ny imperialistisk verdenskrig, og støtte og utvikle massenes mobiliseringer, aktiviteter og streiker som en styrke for forberedelsene til den revolusjonære krigen. Imperialistenes sabelrasling må imidlertid ikke forkludre kommunistenes syn, det må forstås at folkemassenes spontane kamp mot de imperialistiske krigsforberedelsene må rettes fast mot imperialismen, som en kampkraft, fordi den imperialistiske krigen bare kan forhindres av revolusjonen, eller rettere sagt, den imperialistiske krigen vil fortsette å gi næring til revolusjonens hovedtendens. Kommunistene må derfor stole

fullt og fast på kamerat Stalins lære: «*For å eliminere krigens uunngåelighet, må imperialismen ødelegges.*» Opptøyene og utbruddene i det imperialistiske verdenssystemet er uttrykk for en periode med nedgang og undergang, selv om kommunistene må kjempe hardt mot illusjoner og teorier om imperialismens automatiske «kollaps», og vedvarende fortsette på rekonstituerings vei eller ytterligere styrking av kommunistpartiene som det avgjørende instrumentet for erobring av politisk makt, og benytte seg av prinsippet om at «*alt reaksjonært er det samme; hvis du ikke slår det, vil det ikke falle.*»

Gunstig situasjon for å gi impuls til de antiimperialistiske kampene

De skjerpede motsigelsene har ført til et nytt oppsving i de antiimperialistiske bevegelsene og kampene på det internasjonale proletariatets og de undertrykte folkenes og nasjonenes side, som er på et nytt nivå når det gjelder hyppighet, omfang og størrelse. Motoffensiven til den heroiske nasjonale frigjøringsbevegelsen i Palestina har ikke bare åpnet en ny periode i kampen for frigjøring av Palestina, men også forbedret vilkårene for den antiimperialistiske bevegelsen over hele verden, noe som nok en gang viser at de nasjonale frigjøringsbevegelsene er en viktig del av den proletariske verdensrevolusjonen. Det såkalte Midtøsten er nok en gang blitt en kruttønne, der den sionistiske apartheidstatens nåværende folkemord i Gaza, med hjelp av sine amerikanske sponsorer, bare heller bensin på bålet for nasjonale motstandsbevegelser gjennom hele regionen, noe som ikke bare i betydelig grad begrenser gjennomføringen av imperialistenes planer, spesielt USAs, men også setter de byråkratkapitalistiske herskerne i disse landene i en klemme, og avkler dem som marionetter for imperialistiske interesser. Med utgangspunkt i den arabiske regionen har det utviklet seg en verdensomspennende massesolidaritetsbevegelse som fortsetter den dag i dag, og hvis sammensetning og orientering er sterkt påvirket av nasjonale forhold. I flere måneder har hundrevis av millioner mennesker i mer enn åtti land over hele verden deltatt i disse demonstrasjonene, og i noen land har det blitt avholdt demonstrasjoner med over en million mennesker. Kommunistene har en avgjørende oppgave i å støtte dette oppsvinget i den nasjonale og antiimperialistiske bevegelsen, i å kjempe for retning og lederskap. Kommunistene må lede denne bevegelsen og anvende den universelle læren om at de undertrykte nasjonenes frigjøring fra imperialistisk dominans bare er mulig under proletariatets ledelse, som en del av den nydemokratiske revolusjonen, som er den viktigste formen for revolusjon i dag. Folkekrigene i Peru, India, Tyrkia og Filippinene, som ledes av marxist-leninist-maoistiske partier, er et skinnende lys i denne prosessen, ettersom de er forløperne til den nye makten, og beviser den universelle gyldigheten av revolusjonær vold under ledelse av kommunistpartiet, i dag i form av folkekrig, og dermed også utgjør et hardt slag mot revisjonismen.

Nødvendigheten av de Tre verktøyene og det kommunistiske partis ledelse

Midt i framveksten av den antiimperialistiske bevegelsen og massebevegelsen viser det seg klart for oss at kommunistene bare kan innta en ledende rolle i disse kampene, bare kan bygge seg selv opp midt i disse kampene, hvis de vet å anvende og utvikle proletariatets tre strategiske instrumenter på riktig måte: partiet, hæren og enhetsfronten, der partiet er aksene og ledelsen. Rekonstruksjonen eller den videre konstruksjonen av de kommunistiske partiene er den avgjørende oppgaven for den proletariske revolusjonens fremgang, for konstruksjonen av sosialismen, gjennom proletariatets diktatur, som igjen etableres gjennom den sosialistiske revolusjonen og i perspektiv – proletariske kulturrevolusjoner frem til kommunismen. Ved å rekonstruere eller ytterligere styrke kommunistpartiet som akse, må kommunistene også kjempe for ledelsen av proletariatet i de brede massenes antiimperialistiske, demokratiske eller økonomiske kamp, og organisere eller forberede massene på revolusjonens store og komplekse oppgaver. Enhetsfronten, hvis høyeste forståelse ble utviklet innenfor marxismens tredje stadium, marxismen-leninismen-maoismen, er et av «*de tre viktigste magiske våpnene for å beseire fienden*», en taktisk og strategisk nødvendighet for utviklingen av revolusjonen, hvis ledende kraft må være proletariatet: «*I lys av Lenins ideer kan man se at de proletariske partienes konkrete taktikk alle har som mål å organisere massene i millionvis, maksimalt mobilisere allierte og maksimalt isolere folkets fiender, imperialistene og deres løpehunder, for å nå det allmenne strategiske målet om proletariatets og folkets frigjøring.*» En korrekt anvendelse av enhetsfronten vil gjøre det mulig for kommunistene å gjøre store sprang i denne situasjonen og på avgjørende vis utvide basen blant massene – på betingelse av en fast kamp mot høyre- og «venstre»-avvikere, som enten holder seg til massebevegelsen og undergraver proletariatets ledende rolle, eller behandler enhetsfronten som en ren proklamasjon, som en «manøver». «*Kommunistpartiets ledende rolle i arbeiderklassens kamper må vinnes. Til dette formål er det nødvendig ikke å skryte av kommunistenes ledende rolle, men å fortjene og vinne de arbeidende massenes tillit gjennom daglig massearbeid og en korrekt politikk*», lærer kamerat Dimitrov oss, som har gitt avgjørende bidrag i kampen for en korrekt anvendelse av enhetsfronten innenfor Den kommunistiske internasjonale. Kamerat Dimitrov advarte også om at en felles internasjonal strategi og taktikk for en antiimperialistisk enhetsfront ikke simpelthen kan overføres til den nasjonale situasjonen som en mal, men bare kan anvendes korrekt ved å ta hensyn til de respektive forholdene: «*Ved dannelsen av en bred antiimperialistisk enhetsfront (...) er det først og fremst nødvendig å ta i betraktning de forskjellige forhold som massenes antiimperialistiske kamp foregår under; den nasjonale frigjøringsbevegelsens varierende modenhetsgrad, proletariatets rolle i den og det kommunistiske partiets innflytelse over massene.*» Opprettelsen eller videreutviklingen av en antiimperialistiske enhetsfront må håndteres med fasthet i tjeneste for erobringen av den politiske makten i hvert land og utviklingen av den proletariske verdensrevolusjonen!

Et internasjonalt marxist-leninist-maoistisk senter er nøkkelen

I den nåværende verdenssituasjonen med utbrudd og omveltninger innenfor det imperialistiske verdenssystemet, midt i de spontane massebevegelsene på forskjellige nivåer og med forskjellig karakter – som antiimperialistiske bevegelser, kamp for demokratiske rettigheter for folket eller fredsbevegelsene som nå utvikler seg mot imperialistisk krig, og som bekjemper pasifisme og sjåvinisme – blir ansvaret kommunistene har for å kjempe for å innta en ledende rolle i disse kampene en presserende nødvendighet for å utvide proletariatets hegemoni innenfor de folkelige og nasjonale bevegelsene. For den internasjonale kommunistiske bevegelsen krever denne situasjonen i dag en sterkere felles internasjonal orientering av den antiimperialistiske kampen under proletariatets ledelse, og derfor hilser vi, Internasjonalt Kommunistisk Forbund, uttrykkelig velkommen alle anstrengelser og bestrebelser som tjener og fremmer en internasjonal taktisk og strategisk sammenslutning av antiimperialistiske krefter og bevegelser under proletariatets ledelse, der de undertrykte folkene og nasjonene som sentre for den proletariske verdensrevolusjonen må påta seg et spesielt ansvar for utviklingen av slike aktiviteter. Utviklingen av antiimperialistiske aktiviteter, der forsvaret av og støtten til folkekrigene, kampen mot imperialistiske kriger og aggresjon samt forsvaret av folkets rettigheter må stå i sentrum, er for tiden av avgjørende betydning for å utvide IKFs rekke og utvide grunnlaget for de kommunistiske partiene og organisasjonene.

Kommunistene i verden feirer og gjennomfører 1. mai 2024 innenfor markeringen av formann Mao Zedongs 130-årsdag. Med formann Mao Zedong har den proletariske bevegelsen utviklet sitt mektigste og mest uovervinnelige våpen, sin ideologi, til marxismens tredje, nye stadie; marxismen-leninismen-maoismen, våpenet som proletariatet og verdens folk vil bruke for å feie bort imperialismen og reaksjonen fra jordens overflate. 130-årsjubileet for formann Mao Zedongs fødsel representerer også ettårsjubileet for grunnleggelsen av Internasjonalt Kommunistisk Forbund og symboliserer derfor den store oppgaven kommunistene i dag har med å gjenforene den internasjonale kommunistiske bevegelsen på grunnlag av marxismen-leninismen-maoismen, det internasjonale proletariatets ideologi, som er allmechtig fordi den er sann. Internasjonalt Kommunistisk Forbund representerer en stor prestasjon som fremhever en lang og kompleks kamp for gjenforening av kommunistene på verdensbasis. Derfor må vi klart forstå den store betydningen av eksistensen av IKF, som fremmer vilkårene for gjenforening av kommunister over hele verden: *«I den forente maoistiske internasjonale konferansen kunne partier og organisasjoner med ulike synspunkter nå – gjennom tolinjekamp, praktisering av enhet–kritikk–enhet på en ærlig og kameratslig måte – den høyeste ideologiske og politiske enheten de siste fire tiårene. Dette er et grundig eksempel på at de sanne kommunistene ønsker å forene seg under maoismen! Oppsplittingen av det internasjonale proletariatet er kun i revisjonismens og reaksjonens interesse. Den politiske erklæringen og Prinsippene til IKF uttrykker enheten som solid ble oppnådd av 15 partier og organisasjoner fra hele*

verden, det er et stort fremskritt og det er grunnlaget og referansepunktet for å forene hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen.»

Vi kan tydelig se at betingelsene for gjenforeningen av den internasjonale kommunistiske bevegelsen 1. mai 2024 har blitt annerledes enn for noen år siden. Grunnleggelsen av Internasjonalt Kommunistisk Forbund i desember 2022 åpnet døren til en ny periode med kamp for gjenforening, der tendensen til spredning ble forvandlet til en tendens til forening av kommunister. Etableringen av IKF har ikke fullført kampen for enhet, tvert imot har den åpnet et nytt stadium i den «organiserte kampen for rekonstituering av Den kommunistiske internasjonale, under maoismens kommando og lederskap». Vi ønsker velkommen alle aktiviteter og bidrag fra kommunistiske partier og organisasjoner over hele verden som tjener til å ytterligere forene og utdype tolinjekampen. I løpet av det siste året har det blitt avholdt dusinvis av kampanjer, arrangementer, seminarer og diskusjoner som har tatt et ærlig og fast standpunkt for behovet for internasjonal forening av kommunister, og vi ønsker derfor å fornye vår oppfordring: *«Internasjonalt Kommunistisk Forbund vil ikke spare noen anstrengelser for å etablere en direkte relasjon med alle MLM-partier og organisasjoner som ønsker å arbeide for enhet og ikke splittelse, og som forsvarer de tre grunnleggende prinsippene: 1. forsvaret av marxismen-leninismen-maoismen, 2. kampen mot revisjonismen, og 3. å være for den proletariske verdensrevolusjonen.»*

Selve 1. mai er et produkt av kampen for foreningen av det internasjonale proletariatets mest avanserte krefter, som i den perioden ble ledet av en av grunnleggerne av den vitenskapelige sosialismen; Engels. Det skulle bli en «målestokk» for graden av det internasjonale proletariatets forening og styrke, en dag hvor det internasjonale proletariatet mobiliseres som *«én hær, under én fane, for ett umiddelbart mål»*. La oss representere proletariatets allmektige kraft som historiens mest avanserte og siste klasse, legemliggjort av dets organisasjon, kommunistpartiene, under ledelse av dets mest avanserte ideologi, marxismen-leninismen-maoismen.

**LEVE 1. MAI, DEN INTERNASJONALE DAGEN FOR PROLETARIATETS ENHET,
KAMP OG SOLIDARITET!**

LEVE PALESTINAS HEROISKE NASJONALE MOTSTANDSKAMP!

**FOLKEMORDERSKE SIONISTER, YANKEE-IMPERIALISMENS LØPEGUTTER, UT AV
GAZA OG HELE PALESTINA!**

LEVE 130-ÅRSJUBILEET FOR FORMANN MAO ZEDONGS FØDSEL!

**LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN! NED MED REVISJONISMEN OG ALL
OPPORTUNISME!**

LEVE FOLKEKRIGENE I PERU, INDIA, TYRKIA OG FILIPPINENE!

NED MED DEN IMPERIALISTISKE KRIGEN!

LEVE DEN PROLETARISKE VERDENSREVOLUSJONEN!

Internasjonalt Kommunistisk Forbund

1. mai 2024